

tuelle Forandringer og uforudſete Udgifter, ſaaledes ſom det blev nævnt af det ærede Medlem for Præſtø Amts 6te Valgkreds, ſaa tilføies det udtrykkelig, at det er det ſamme Procentbeløb, ſom er blevet bemeldt Entrepreneur affordret, naar han har været Entrepreneur for Staten paa andre Omraader. Deri ſaa en Erklæring af, at lige overfor denne ſolde Entrepreneur var en ſaadan Behandling tilſtræffelig. Naar ærede Medlemmer næiere ville grænſe dette, ſaa ville de finde, at Udvalget, der havde hele den forudgaaende Forhandling af Loven og ſelve Lovens beſtemte Udtryk at holde ſig til, ſom var bindende for vedkommende Miniſter, under hvis Anſvar det hele Foretagende hørte, ikke er gaaet letſindigt tilværks og ikke har paataget ſig en eneſte Onſt af Anſvar for hele Sagens Fremme; hverken Finantsudvalget eller Thinget kan paalægges noget Anſvar i den Henseende; det maa, ſom naturligt er, ligge hos den Miniſter, hvis Anſvar det var at udføre Loven. Det ærede Medlem fra Åſens (N. Andersen) nævnte, at der forelaa prisbelønnede Planer og 6 Stykker Tegninger og Overſlag. Sa, det er ganſke viſt, men naar de begrændſes indenfor denne Skrivelse, beſtyrker det kun Finantsudvalgets Stilling, der viſes kun derved, at det kan gjøres, det er kun til Dplyſning for ſelve det Reſultat, jeg har nævnt ud af denne Skrivelse. Ifølge Theaterloven ſkulde man hvert Aar give Beretning om, hvorledes Theaterbygningen blev fremmet. En ſaadan Beretning modtog man Aaret efter, i 1872—73, og den var ledſaget af og bilagt med den omtalte Kontrakt. Der ſtaar ikke, at vi fuldſtændig billigede Kontrakten; men der ſtaar blot, at man Intet har at erindre mod Dplyſningerne. Kontrakten var os ganſke lige-gyldig, den havde vi Intet med at gjøre, den var kun meddelt til Efterretning. Sagen var afgjort Aaret iforveien, og Bygningen var i Genhold til den Skrivelse, jeg har nævnt, paabegyndt, og naar jeg da ſamme Aar, ſom dette blev oplyſt i Betænkningen 1872—73, udtrykkelig udtalte her i Salen, ſom jeg igaar fremhævede, at det kun kunde bero paa en fuldſtændig Miſforſtaeſe at tænke paa Overſkribſe af Beløbet, uden at det blev modsagt fra nogen Side, ſaa er dette, lagt til Betænkningens Udtaleſe, Vidneſbyrd nok for, at Kontrakten ikke har influeret paa vor Bedømmelſe, eller at det ikke i mindſte Maade har ligget under vor Tanke, at nogen Overſkribſe ſkulde finde Sted. Jeg har derfor lige overfor diſe forunderlige Paafſtande om, at det ikke ſkulde være vedkommende Miniſter, men derimod Udvalget og Thinget, der være Skyld i den hele Hiſtorie — en Paafſtand, ſom det ærede Medlem for Åſens ogſaa fremſatte — maattet fremhæve, hvad jeg her har nævnt. Naar det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Anſjær) mente, at et Udvalg, nedſat af det nuværende Folkething, ikke kunde behandle Sagen lidenſtabsløſt (N-

fjær: Jeg ſagde: „I dette Dieblit) — Sa, vi nedſatte jo ikke Udvalget idag, derſom det ærede Medlem tror, at vi ere ſaa særdeles bevægede, man kan nok tale varmt imod varme Tælere uden derfor at være lidenſtabelig — ſaa vil jeg ganſke henſtille, hvorvidt han finder, at det er en ſmagfuld Henvendelſe til Thinget. Jeg holder mig fuldſtændig overbevist om, at hvis Thinget, ſom jeg antager, beſlutter at nedſætte et Udvalg i diſe 2 Sager, da vil ogſaa dette Udvalg behandle denne Sag baade lidenſtabsløſt og med den Omſigt, ſom den fortjener, og at man ligeledes vil ſaae Sagen frem til Behandling fra dette Udvalg, efter at det har behandlet den, aldeles bortſet fra andre Hensyn og kun følgende de Hensyn, ſom Sagens Realitet kræver.

Hall: Jeg ſkal indſkrænke mig til den korte Bemærkning ligeoverfor det ærede Medlems lange Foredrag, at naar han har ſagt — jeg forſtod det, ſom om det var rettet til mig — at jeg ſkulde have villet „bortſtamotere“ mit Anſvar for at lægge det over paa Finantsudvalget og Rigsdagen, ſaa maa jeg ſige, at jeg for det Førſte finder dette Udtryk mindre ſmagfuldt, for at bruge et mildt Ord, men at det ikke har noget Overraſkende for mig, og dernæſt, at det i ethvert Fald, naar man endogſaa blot vil tage Tanken, der ligger deri, er ligefrem uberettiget overfor mig. Jeg har ikke i fjernſte Maade ſagt, at jeg enten undrog mig eller vilde, om man vil, bortſtamotere mit Anſvar, tværtimod har jeg paa det Beſtemteſte udtalt, at jeg baade nu og til enhver Tid troſtig ſkulde bære det fulde Anſvar. Men derimod tror jeg at have haft fuld Grund til at udtale, at det i høieſte Grad maa forbaue, at det høitærede Finantsudvalg, der er ſaa omſigtigt og ſaa ivrigt for at drage alle mulige Ting ind under ſig, i den Grad har været nænſomt, at det, efter at have været ſaa stærkt opfordret dertil, ſom det var ved de forſkjellige Skridt, der med Hensyn til Theatret vare foregaaede fra Miniſteriets Side, og hvorom det hvert Aar fik Beretning ved dets Sammentræden, har ment, at naar det ikke fik nogen abſolut beſtemt Opfordring i ſaa Henseende, ſaa ſkulde det ikke indlade ſig paa, hvorvidt man ved Gjennemførelſen af Planen var i Overensſtemmelſe med dets Fortolkning af Theaterloven. Jeg har blot ſagt, at derſom det havde været Tilfældet, at noget Saadant var fremkommet, ſaa havde der været Leilighed for Miniſteriet, ſelv ogſaa paa dette Punkt, at ſaae denne Fortolkning klar. For mit Vedkommende har jeg aldeles ikke nogen Tvivl om Fortolkningen af denne Lov, og jeg maa alſaa blot faſtholde, at Alt, hvad der ligger ſenere, har ialfald mildteſt talt været Noget, ſom i høi Grad maatte beſtyrke den Opfatteſe af Theaterloven, ſom jeg ſtadig har haft. Alt der kan være forſkjellige Meninger derved, forſtaar ſig af ſig ſelv; det kan jo være Tilfældet her ſom med